

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 3

Zomer 2017

Inhoudsopgave

Redactioneel

Het Bestuur	Van de Burgermeester	2
Loes Geraedts & Gijs van Dalfsen	Mijn naam is Haas	3
Van onze verslaggever	Impressie van de ALV	4
Hans Hoenderdos	Bijna klaar voor stekjesdag	5
Dierspotters		
Gijs van Dalfsen	Bert is weer gespot	6
Koos Borsje	Zingen	6
Redactie Binnentuin	Andries	8
Ineke van de Pol	Het 4de leven van een kast	10
Agnes Claessen	Meststoffen	11
Ti Fens	Keeping up with...	12
Kweeklust	27 jaar geleden	14
Kweeklust	Vier maanden geleden	15
Nicht Carolien	In de tuin van	16
Ineke van de Pol	Marktplaats	17
Redactie Binnentuin	Ton en Dini Aalpol	19
Loes Geraedts & Else de Haan	Puzzel	23
Else de Haan	Sprietjes	24
Prior Geraedts	Rabarbertaart	25
Frank van Delden	Zeef	26
Hans Krabbe	Gedicht	29

Redactioneel

Weer hebben veel Kweekclusters de mooiste, interessantste en vrolijkste stukjes ingestuurd!

In deze zomer-Buitenpost leest u onder andere over spannende avonturen met een enorme buxus, over slimme oplossingen voor een lastig probleem, over onkruidverdriet en over de vele levens van een kast. Ook een ode aan twee dieren die onze zaden en kweekfels graag opeten. We houden toch van ze.

Er is werk aan de winkel: los de puzzel op en vindt het woord (als plaatje) ook nog elders in Buitenpost. Ontdek welke geheimzinnige groente Piet schonk aan een vergeetachtige, maar kooklustige bezoeker.

Onze redacteuren Binnentuin starten een, hopelijk lange serie met mooie verhalen over vroeger. Lees de interviews met Andries en met Ton en Dini en schrijf uw eigen verhaal voor de volgende Buitenpost.

Nog iets voor de volgende Buitenpost. We hebben een 'favorietetuin-estafette'! In dit nummer staat de eerste keuze. Die kiest vervolgens zijn/haar favoriet en geeft zo het stokje door, met een verhaal daarover in Buitenpost natuurlijk. Op pagina 13 leest u wie de eerste gelukkige is.

Tot slot, zoals gebruikelijk het gedicht op de achterpagina.

Wij wensen u een mooie stekjesdag 2017 en een nog mooiere zomer.

*Redactie: Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalftsen, Loes Geraedts, Else de Haan
Cover: Gijs van Dalftsen. redactie@kweeklustweesp.nl*

Van de Burgemeester (en wethouders)

Beste tuinleden,

Omdat in de laatste jaarvergadering is besloten om de Tuinwinkel meer een multifunctioneel karakter te geven, gaan we deze naar achteren verlengen, zodat de winkelvoorraad daar kan liggen, en de archiefkasten er kunnen staan.

We hopen in de toekomst de pallets waarop de winkelvoorraad wordt aangeleverd, vanaf het hek met een palletwagen in zijn geheel naar binnen te kunnen rijden, wat een heleboel mankracht en tijd zal schelen.

Tevens willen we een van buitenaf toegankelijk toilet creëren, zodat we daar met evenementen (winterborrel, stekjesdag, enz) gebruik van kunnen maken. Ook willen wij kijken of we hier een watertappunt kunnen maken voor in de wintermaanden.

Voordat het zover is moet er een septictank geplaatst worden; bouwtekeningen gemaakt worden en gekeken worden of we bij de Gemeente meldingsplichtig zijn. Ook moeten we de bestrating voor en naast de winkel opnieuw leggen en een lijngoot aanleggen om het regenwater vanaf de lange Muiderweg op te vangen.

Al met al een heleboel werk, waarvoor het Bestuur uw medewerking gaat vragen. De trein is reeds in gang gezet en rijdt. In de hoop dat wij met zijn allen, en de medewerkers van de tuinwinkel er een gezelligere ruimte aan over zullen houden.

Het bestuur en de Tuinwinkelcommissie rekenen op uw steun. Bij voorbaat onze dank en de hoop uitsprekend dat u een geweldig en vruchtbaar tuinseizoen beleeft.

Uw voorzitter van VTV Kweeklust, Tom Verburg.

Mijn naam is Haas

In vliegende vaart zwerf ik over de tuinen. Soms zie ik mensen en soms zien mensen mij in de verte, nog net mijn staart of een stuk van mijn achterpoot. En als het gesneeuwd heeft het spoor van mijn pootafdrukken regelrecht naar dat lekkere struikje boerenkool. Maar bijna iedere tuin heeft een hekje waar ik door /over /onder of langs moet, om aan mijn kostje te komen. (Kunnen die hekjes weg?) Zie hier mijn tuinhekkengeworstel!

Hoe kom ik nu door dit hekje heen?

Hm, zit hier een spijltje los misschien?

Makkie!

En deze dan? Er overheen?

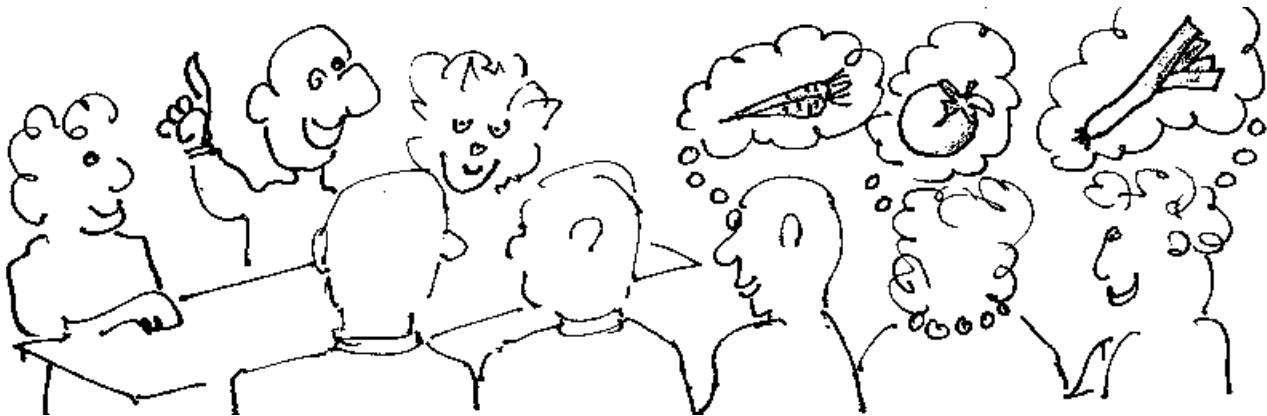
Oei, Spitse punten! Maar rechts zit een spleet.

Door de stralen? Of door het gat van de zon?

Welke 6 tuinnummers horen bij de hekjes? Win een prijs!

Loes Geraedts – Idee, tekst en foto's

Gijs van Dalftsen – tekeningen en opmaak

Een vrije impressie van de ALV

Van onze verslaggever

De ALV van 20 Maart was als vanouds weer een hoogtepuntje in ons verenigingsleven, met verrassende wendingen, onverwachte verwickelingen. Voor kweekclusters die hem gemist hebben volgt hier een vrije en onvolledige impressie van de aardigste taferelen.

Allereerst viel op dat onze voorzitter Ton Verburg de algemene mededelingen en andere inleidingen vlot van een blaadje voorlas. Een nieuw snelheidsrecord werd gevestigd, en toen ook de verkiezingen van bestuurs- en commissieleden een sprintje bleken, en we alleen bleken te hoeven applaudiseren, leek het er even op alsof we al na 10 minuten aan de koffie konden, en dan weer naar huis.

Gelukkig waren nog een paar taaie onderwerpen zorgvuldig bewaard gebleven om eens rustig de tanden in te zetten. De verbouwing van de tuinwinkel bijvoorbeeld, waarbij vooral het idee van een toilet de verbeelding van velen op hol bracht, en de klok even uit het oog verloren werd.

Sneller behandeld werd het komend 80-jarig bestaan van de vereniging, over twee jaar. Iemand begreep direct wat de essentie was: O jee, we hebben nog maar twee jaar om dat te organiseren!

Weer wat langer werd het Algemeen Werk behandeld: hebben de 80-jarigen daar nu wel of niet vrijstelling voor? Een levendige discussie ontbrandde. Na afloop daarvan bleek de 80-jarige naast wie ik toevallig zat er niets van verstaan te hebben, dus ik vermoed dat ondanks alle mooie dingen die er zijn gezegd die nog niet spoedig zal komen opdagen op de zaterdagochtend.

Hierna volgde een wat verwarrend maar boeiend gesprek over waterplanten. Het leek er even over te gaan dat we geen slootplanten op het grasveld van de buurman moeten gooien, volstrekt begrijpelijk. Maar toen ging het plotseling over de sloot schoonhouden en toen, in reactie daarop, de echte tuinliefhebbers begonnen te roepen over de schoonheid van de natuur in het algemeen en de waterflora in het bijzonder, toen moest je wel denken: ja, dit is een echte tuindervereniging!

Natuurlijk waren ook de commissies niet van de lucht. Op het verslag van de bouwcommissie was een opmerking . . . van een lid van de bouwcommissie zelf! Iedereen zat plotseling aandachtig te lezen, terwijl de andere verslagen ongezien passeerden. Slimme kerel! Voor de commissie Water & Elektra was dringend een nieuw lid nodig. Wat moet je er eigenlijk voor kunnen? vroeg een geïnteresseerde dame. O, niets bijzonders: Als er een lek is moet je dat opsporen, dan opgraven, en een nieuw stuk in de leiding zetten.

Het meest raakten de gemoederen verhit over lawaaiige feestjes: dat leek weliswaar afdoende getackled door te stellen dat de eigenaar van de tuin zelf aanwezig moet zijn om mee te feesten, maar er werd nog enige tijd doorgemopperd.

Tenslotte kregen Winterborrel en Stekjesdag applaus, en ook alle commissies en commissieleden, tuinwinkel en bestuur, zangvogeltjes en alle vrijwilligers die eerder nog niet genoemd waren.

De vereniging leeft! Dat is wel de conclusie die getrokken mag worden. We moeten weer een jaartje wachten tot deze boeiende voorstelling opnieuw in het theater komt.

Bijna klaar voor stekjesdag!

Hans Hoenderdos, tuin 2b

Dierspotters

Bert is weer gespot!

Gijs van Dalssen, tuin 21

Ik had hem al eens eerder gezien, die grote haas die ondertussen een vaste verschijning is geworden op Kweeklust, maar dit keer van toch wel heel dichtbij: m'n fiets tegen de heg gezet en in gedachten verzonken een paar stappen de tuin in, en daar stond ik stil . . . nadenkend . . . of ik nu eerst . . . of moest ik juist . . . ? Er verstrikt nog een heel tijdje tot plotseling op twee meter afstand van mij de grote haas in de benen komt, wegschiet rond een hekje en op twintig meter afstand, bij het toegangshekje twee tuintjes verderop, naar me gaat zitten kijken. Hij had zich stil gehouden, maar dat doodstille dichtbijgepeins van mij was nu eenmaal te dreigend! Ik zie hem nadenken: 'wat doe jij in mijn tuintje?'. Als dat geen dierspotten is dan weet ik het niet meer! Op heterdaad betrapt, niets meer en niets minder. Een vaste verschijning inderdaad, en al door veel mensen gezien. Hij hoort bij de club, het lijkt me tijd dat hij een naam krijgt. Ik stel voor: Bert!

Zingen

Koos Borsje, tuin, 104

Stel je voor: een lenteochtend op de tuin. Er wordt aan het spoor gewerkt, dus géén treinen; de boer slaapt nog, de trekker staat op stal; de motoren langs de Lange Muiderweg moeten nog wakker worden. Het is zondagmorgen dus géén schuurmachines, bladblazers, grasmaaiers en elektrische heggenscharen; zelfs de vliegtuigen hebben een andere landingsbaan: op zo'n ochtend komen de vogels aan bod.

Er zijn mensen, die wat ze dan horen een 'vogelkoor' noemen. Een vogelkoor? Koorzang veronderstelt samenwerking, één doel hebben. Vogels hebben dat niet. Ze zijn elkaars grootste concurrenten. Ze zingen om het veiligste plekje voor een nest, het voedselrijkste terrein, het meest aantrekkelijke vrouwtje te bemachtigen. En pas als ze het zingend niet redden gaan ze maten. (Iets voor Trump en Kim Jong Un ?) Neem nou de talrijke koolmeesjes op onze tuin: ze hebben maar drie toontjes tot hun beschikking en volgens kenners kunnen ze daar 36 verschillende liedjes van maken. Koolmezen zijn trouwens een verhaal apart. Het blijkt dat ze zich aanpassen aan herrie om hen heen. Stadsmezen hebben geleerd een tandje bij te zetten en harder te zingen dan plattelandsmezen, om maar boven het geluid van het verkeer uit te komen.

Over 'hard' gesproken: heb je, als je op de tuin overnacht wel eens een winterkoninkje op volle sterkte bij je raam gehad? Slapen – hò maar. Hij herhaalt eindeloos hetzelfde liedje, hard, met aan het eind een rollertje. Als hij goed op dreef is zwaait hij parmantig z'n rechtopstaande staartje heen en weer uit enthousiasme voor een pracht nestelplek in de wand van onze (een beetje vervallen) schuur. Vrouw, kom nou! Vogelgeluid heeft ook nut om als groep contact te houden. Een groep kwetterende spreeuwen, ganzen gakkerend in de lucht. Een groep staartmeesjes (van de roze-wit-zwarte bolletjes met en lange staart) die

in de struiken op de tuin contact houden door continue "tsr, tsr" naar elkaar te zenden. Geen mobieltje nodig.

Dan mijn favoriet: de zanglijster. Die maakt altijd nieuwe liedjes. Hij hoort zichzelf zo graag dat hij zo'n liedje drie of vier keer achter elkaar herhaalt. Maar ja, hij heeft maar een klein kopje, hij vergeet het weer en componeert een nieuw.

Helaas hoor ik hem niet zoveel meer op de tuin. Net als de grutto (dit jaar één keer) en de Kieviet (helemaal niet).

De topscoorder met zingen: de nachtegaal. Die zit meestal in de buurt van het Naardermeer. Als je die hoort, krijg je het idee, dat het toch nog goed komt met de wereld.... Hier nog een klein gedichtje van J.C. Bloem over de Nachtegaal

Ik heb van het leven niets verwacht
't Geluk is nu eenmaal niet te achterhalen
Wat geeft het? In de koude voorjaarsnacht
Zingen de onsterfelijke nachtegale.

Geniet ervan.

Andries, een tachtigjarige bezige bij

Wie Andries de Jong bezig ziet op het complex van Kweeklust – hij is altijd wel ergens te vinden – zou niet zeggen dat hij dit voorjaar tachtig jaar is geworden. Het bereiken van deze mijlpaal en het feit dat hij gestopt is met zijn werk voor verschillende commissies van Kweeklust zijn voor de redactie van BuitenPost redenen om met hem en zijn vrouw Tineke herinneringen op te halen.

Hoewel Andries al heel lang in Weesp woont is hij niet een echte Weesper, hij is een geboren Drentenaar. Andries heeft in Noordwolde de opleiding tot meubelmaker van rotan-meubelen gevolgd. Noordwolde was destijds het centrum voor de rotanmeubelmakerij, nu is er het

Nationaal Vlechtmuseum gevestigd. Op jonge leeftijd is hij "naar Holland" vertrokken om te gaan werken, o.a. bij de melkfabriek Neerlandia en bij Duphar. Samen met Tineke zijn ze in Weesp gaan wonen en sinds 1984 hebben ze een tuin op Kweeklust, tuin 107.

Tuin 107 is een van de 30 tuinen op het nieuwe gedeelte, dat in 1983 werd aangekocht in verband met de aanleg van de Flevolijn. Het nieuwe terrein liep "van sloot tot sloot", met in het midden het pad dat nu de Vossenlaan heet. Als je daar nu, in 2017, loopt zou je niet zeggen dat dit "nieuw land" is. In de eerste plaats werd de grond uitgedeeld aan de tuinders die weg

moesten van de strook die aan de spoorwegen was verkocht, daarna kwamen andere tuinders in aanmerking. Andries en Tineke stonden op de wachtlijst voor een tuin, maar dat heeft niet lang geduurd. De nieuwe tuinen waren eigenlijk een stuk weiland, omgeploegd en van een laag nieuwe aarde voorzien. En verder moest je het zelf doen. In die tijd moest de gemeente nog toestemming geven voor de bouw van het tuinhuis, je moest je dus aan de gemeentelijke regels houden. Het tuinhuis is eigen ontwerp en zelf gebouwd. De familie de Jong heeft het met Pinksteren 1985 feestelijk geopend. De tuin op Kweeklust was vooral een bloementuin, met een klein stukje voor wat groente. De echte groentetuin had en heeft Andries nog steeds in Driemond. Tuinieren heeft hij geleerd van zijn vader, en daarna natuurlijk via 'al doende leert

men'. De tuin ziet er altijd goed onderhouden uit, het gras mooi glad, zelfs als ze met vakantie zijn, want dan rolt Hans Boode de grasmachine er even overheen.

Toen Andries en Tineke lid werden van Kweeklust was de groep tuinders kleiner dan nu, men kende elkaar, er was veel gezelligheid. Er werd veel met elkaar gedaan: veel graafwerk was nodig voor het aanleggen van de waterleiding, geulen helemaal tot achteraan het terrein. Ook toen de elektriciteit werd aangelegd (2002/2003) moest er weer flink gegraven worden. Dries heeft veel meegewerkt, en met plezier: er was saamhorigheid en samenwerking. Jarenlang was hij betrokken bij het af- en aansluiten van het water. Hij was bovendien verantwoordelijk voor de koop en verkoop van gasflessen. Naast het oude karrenhok was het gasflessenhok. Hoewel het hok goed was afgesloten, zijn er toch een keer gasflessen gestolen. Het gebruik van gasflessen is de laatste jaren een stuk minder geworden, wellicht door de aanwezigheid van elektriciteit op de meeste tuinen. Jarenlang heeft de familie De Jong de Algemene Werkzaamheden op de woensdag gecoördineerd. Dries zorgde er voor dat iedereen passend werk kon doen. Wie niet met de elektrische snoeischaar om kon gaan of geen zwaar werk kon doen, kreeg wat lichter werk of mocht de ramen van de winkel lappen. En Tineke zorgde in hun tuinhuisje voor de koek en sopie in de pauze. Ook het wegbrengen van tuinafval naar het GAD is jarenlang door Andries gedaan. In de beginjaren van Kweeklust stonden er bij het hek afvalcontainers die door de gemeente werden geleegd. Maar er waren tuinders die bij het tuinafval ook ander afval stopten. De gemeente had daardoor te veel werk om het afval alsnog te scheiden en is vervolgens gestopt met de service. Sindsdien moet iedere tuinder zijn eigen tuinafval wegbrengen en Andries rijdt regelmatig heen en weer. Voor verschillende tuinders is Andries een welkome helpende hand, sloten schoonmaken, grond omspitten, Bleijenburg regelen voor het grote spitwerk, afval afvoeren. En dat zal hij de komende jaren zeker blijven doen.

Zolang al op de tuin, dat levert vast ook mooie waarnemingen op. Naast de minder graag geziene muizen en ratten waren er de uil (helaas al een tijd niet meer gezien) en is er de specht, die zich graag te goed doet aan de pindakaas. Van alle kleine flierefluiters is het roodborstje zijn favoriet; het roodborstje, dat hem gezelschap houdt, zodra hij een spa in de grond zet. Het beestje weet vast dat Andries zo nu en dan een worm voor hem heeft.

Redacteuren Binnentuin

Het vierde leven van een kast

Ineke van de Pol, tuin 9

Een halve eeuw geleden verhuisden mijn schoonouders van Amsterdam naar Weesp. Wat was dat een verandering! Van de hoofdstedelijke drukte naar de eenzaamheid van de polder. Zoek maar niet naar het huis, want dat bestaat niet meer. Er is nu op die plek een aquaduct gekomen. Kijk maar eens omhoog als je onder de Vecht door bent gezoefd. Daar, in de lucht, was eens het huis. Eenzaamheid vooral voor mijn schoonmoeder die zonder auto of rijbewijs in de "middle of nowhere" zat. Door haar hartkwaal kon zij ook amper fietsen. Gelukkig had ze haar boeken nog. Maar waar moest ze die laten? In Amsterdam had ze een ingebouwde kast. Ze koos een rustiek exemplaar, naar haar idee helemaal passend bij een plattelandshuis.

De tijd verstreek. Bij het ouder worden werden huis en tuin teveel voor mijn schoonmoeder en zij wilde naar een handzamer woonomgeving. Een flatwoning bleek de uitkomst. Alles gelijkvloers, geen zwaar werk en... de kast kon mee. Er was een bezwaar. De bibliotheek was gegroeid en paste er niet meer in. Maar geen nood. Intussen hadden we Ikea gekregen die praktische Billy's verkocht. Naar haar idee pasten die uitstekend bij de rustieke kast. Die kreeg op die manier een tweede leven. Smaken verschillen, maar je kunt ook denken dat wanneer alles vol met boeken staat, je er niets meer van ziet. Van de kast zelf in ieder geval niet meer, want die werd omgeven door zelfbouwmeubelen van Zweedse snit. Zo zat er rek in.

De tijd verstreek echter verder. Weduwe geworden kon zij niet meer zelfstandig blijven wonen. Ze moest naar een omgeving waar meer verzorging was. Noodgedwongen moest zij veel opruimen na een huwelijk van zeventig jaar nooit een boek weggooien. Nog maar één Billy kon met de goeie ouwe kast mee. Het derde leven begon.

Niet lang heeft zij er van kunnen genieten. Lezen ging zelfs met de leesliniaal niet meer. Toen het einde gekomen was en wij het huis moesten leeghalen, zag ik de vijftig jaar oude kast. Op een tuin kan je altijd bergruimte gebruiken: Zaaigoed voor de tuin en speelgoed omdat je wilt dat de kleinkinderen ook van de natuur leren genieten.

Nauwkeurig opmeten en... het bleek precies te passen. Het vierde leven van de kast is begonnen. Een rustieke kast in een rustieke omgeving!

Info uit de Tuinwinkel

Agnes Claessen

Er zijn nogal eens vragen over onze **meststoffen**, die wij verkopen in de tuinwinkel. Ik zal er zo nu en dan eentje uitpikken en er iets over vertellen. Ik begin met **Culterra**, ook wel koemest genoemd. Deze meststof kan gedurende het hele tuinseizoen worden gestrooid.

Gebruiksaanwijzing

De aangegeven hoeveelheid gelijkmatig over het te bemesten oppervlakte strooien, indien mogelijk de korrels iets doorharken.

Bemesting bij voorkeur toepassen als er regen wordt verwacht, of in elk geval op een vochtige bodem.

Dosering

Gazon: 1 kg op 8-10 m² in het voorjaar, gevolgd door 1 a 2 halve doseringen in de zomer

Siertuinen border: 1 kg op 5-10 m² in het voorjaar

Fruitteelt: 1 kg op 8-10 m² in voor- en najaar

Moestuin: 1 kg op 5-10 m² met eventuele na-bemesting afhankelijk van gewas en groei

Pot- en kuipplanten per liter potgrond ca 12-15 gram korrels mengen.

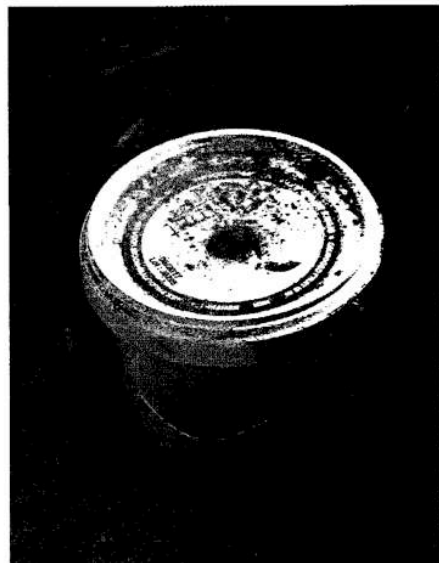
Foto: iStockphoto

SLAKKENVAL

Het is elk jaar weer een strijd om de slakken uit de moestuin te weren. Edwin: "Ik ontkom niet aan slakkenkorrels. Eerst strooide ik ze rond net gepote groenteplantjes. Dat was afdoende, maar de korrels regenen snel weg of beschimmelen, en dan moet je steeds nieuwe korrels strooien. Uiteraard gebruik ik verantwoorde korrels (EscarGo van Ecostyle)." Edwin heeft ook zelfgemaakte vallen ingezet in de strijd tegen slakken.

"Heel eenvoudig: neem een plastic beker of trommel met deksel. Snijd er met een scherp mes aan weerskanten een gat in: dat is de ingang voor de slakken. In het bakje strooi je wat natuurvriendelijke(!) slakkenkorrels of bier. Graaf het bakje met de deksel erop in tot het niveau van de ingangen. Zo kan er geen regen bij en blijft de inhoud langer bruikbaar."

Tip: Om slakken te weren kun je (sier) planten ook bespuiten met een knoflookextract. Dit kun je zelf maken. Snijd een knoflookbol in stukken, giet er 1 liter heet water overheen en laat dit een dag trekken.

Keeping up with the.....

Ti Fens, tuin 20

Joneses' is natuurlijk de uitdrukking in het Engels, maar wij zeggen altijd: 'Keeping up with the Boodes'. Wanneer Hans en Karin hun heg hebben geknipt en de aarde daaronder weer zwart is. Dan denken wij, wij moeten weer!. Nu weet ik dat Hans ook af en toe denkt 'oh jee dat moet nog en dat'. Zoals wij naar de Boodes kijken, zo kijken de burens aan de andere kant misschien naar ons. In hun tuin is een overvloed aan paardenbloemen gekomen, die een wonderschone gloed geeft. Nu is dat ook niet zo vreemd als je kleine kinderen hebt. Toen onze dochter klein was, lieten we ook alles aanwaaien en keken we er met bewondering naar. Paardenbloem, Akelei, Windes, wat zijn de witte bloemen toch mooi! En ook het geel van de boterbloem, dat is toch prachtig! Ik heb het een jaar laten staan, omdat mijn dochter het zo mooi vond, maar daar is een hoop ellende mee begonnen, niet uit te roeien. Als ik tuinier denk ik weleens: ik ben eigenlijk een soort 'rechter'. Dat bloempje is geel en mag wel blijven staan en dat bloempje is geel en mag niet blijven staan." En waarom? In de schoonheid zit het in ieder geval niet, net zo mooi allebei. Waarschijnlijk is het de snelheid waarmee ze zich verspreiden.

Gijs en ik hebben nu wat meer tijd en komen steeds even langs in de tuin, heel verstandig. Eerst de klimop uitgeroeid, toen het zevenblad (salade dank zij Else) nu zijn de paardenbloemen aan de beurt, straks de slakken. Het is niet dat we wijzer zijn geworden. Het is vooral ook dat we uit de 'tropenjaren' zijn: een klein kind en allebei een baan. Als we in de tuin waren, wilden we vooral genieten. We doen het veel beter dan een paar jaar geleden, als de tuincommissie langskomt, denken we niet meer oh jee, help!

Nu is het ook een oud zeurverhaal in ons zelf die tuincommissie. Als ze langskomen voel(de) ik direct paniek, wat doe ik fout? En Koosje zei laatst: Ho Ho het is voor het algemeen belang. En zo is het, hulde ook voor Koosje, Else en Jan van de tuincommissie.

Zij moeten in ieder geval blijven bestaan. Misschien kunnen we ook iets toevoegen. Wellicht kunnen we ook gaan zeggen: "Wauw dat is knap!" Het is knap wat Hans en Karin (en Andries) hebben opgebouwd na de brand. Het is knap wat Joachim en Carolina voor elkaar krijgen met banen en drie kinderen. Het is knap wat Wendy, Matthijs en Tim (en Rein) voor elkaar hebben gekregen: Een strook vol zevenblad getransformeerd tot tuin met speelhuis. Het is knap wat Mona voor elkaar heeft gekregen op grond met troep: toch planten, huisje en zitje weten te creëren. Het is knap wat Elle heeft gedaan met haar tuin. Het is ook knap wat wij zelf hebben gedaan met een met klimop overwoekerde

tuin. En nu noem ik alleen nog mensen die ik ietsje beter ken, of hun tuin beter ken.

Ik heb er ook een waar ik de eigenaar niet van ken en dat is tuinnummer 115. Wat is dat een mooie tuin. 's Winters ziet ze er net zo uit als mijn tuin en als andere tuinen, in winterstand. Zomers daarentegen zijn daar prachtige exotische bloemen. Nu heb ik wel gezien dat er een kweekkast staat, die heb ik niet, maar toch vraag ik mij af: Hoe doe jij dat? Wil jij mij/ons misschien met anderen die ook geïnteresseerd zijn, van de zomer eens een rondleiding in je tuin geven?

En wat mij het leukst lijkt is, dat jij dan dit stokje doorgeeft en een tuin noemt die jij bewondert en waar jij nieuwsgierig naar bent, en dat je daar dan een stukje over in de Buitenpost schrijft. Zodat er in de Buitenpost een rubriek ontstaat die heet: Keeping up with...Voor welke tuin heb ik bewondering en ben ik nieuwsgierig naar?

27 jaar geleden

Op zaterdag 28 april 1990 vierde Kweeklust haar 50-jarig jubileum. In de zaal van manege Bleijenberg werd een receptie gegeven. 's-Avonds was er feest voor leden en voormalig bestuursleden, met de muziekband MADDOK

Vlnr: Sander D'hou, Rinske Remeijn, Jan D'hou, Wim Remeijn, Elly D'hou.
Van de drie mensen rechts zijn geen namen bekend. Wie kent ze wel?

Vier maanden geleden

Op zaterdag 14 januari was er de traditionele nieuwjaarsborrel van Kweeklust.

Wie zijn deze mensen allemaal? Kent u ze?

In de tuin van

Aan mij is gevraagd een stukje te schrijven.

Zeer vereerd want ik ben maar een bezoeker op de tuin van mijn nicht.

Waar ik woon noemen ze een tuin, tuun maar dat is dan bij het huus.

Elders, meestal buiten het dorp ligt het Hof.

De hofjes hebben een vaste afmeting 10 bij 20 meter. Strak en een beetje fantasieloos. Meer groenten dan bloemen en iedereen heeft teveel groenten om op te kunnen. Er zijn geen huusjes op het hof. Hoogstens een kasje en een gereedschapskist.

Ik kom graag bij mijn nicht in de tuin. Helemaal geweldig. Elke tuin is anders!

Dit jaar een kleine maar goed te consumeren oogst: appels, piepers, uitjes, tomaatjes, snackkomkommers, mais, courgette en kruiden.

Mijn nicht kwam met pompoenachtige dingen aan die ze onderweg gekregen had van Piet. We besloten ze meteen te verwerken. met van alles wat we hadden. Het werd een geweldig lekkere vega-maaltijd.

Recept

2 stuks 'hoe heten ze ook al weer, van Piet'

1 uitje, 2 teentjes knoflook

Een paar zongedroogde tomaatjes

Appeltje

Beetje geitenkaas

Twee geklutste eieren

Eetlepel Afrikaanse kruiden van Jonnie Boer

Bereiding

Die dingen van Piet onthoofden en uithollen. En 4 minuten koken.

Alles kort roerbakken, inclusief de inhoud van dat uitgelepelde ding van Piet.

Als laatste de geitenkaas toevoegen.

Dat ding van Piet vullen en een geklutst eitje er overheen verdelen.

In de oven ongeveer 15 min op 180 graden. Het was heerlijk, echt een aanrader!

Met dank aan Piet en inmiddels weten wij hoe die dingen heten. U ook?

Eet smakelijk , Carolien

Marktplaats

Ineke van de Pol, tuin 9

Wat is Marktplaats toch een geweldige uitvinding voor een beginnende tuinder. Als je pas op Kweeklust start, kan je letterlijk alles gebruiken. En als je dat allemaal in officiële tuinderijen en kwekerijen kopen moet... Berg je dan maar.

Het was 8 maart 2014. Die ochtend had ik te horen gekregen dat er een tuin vrij kwam. Dat had ik niet verwacht. Er waren nog veel mensen voor mij op de wachtlijst. Gauw ging ik een kijkje nemen. Eigenlijk was het niet meer dan één groot, dik plakkaat onkruid, maar dat zag ik totaal niet. Ik keek er dwars doorheen en wist dat ik hier heel gelukkig worden zou. Ik was echt in mijn knollentuin.

Iemand wees mij erop dat in de wildernis aardbeienplantjes stonden. Ik had het nog niet gezien. "De lekkerste van Kweeklust", wist hij. Ik beloofde hem dat hij plantjes mocht meenemen. Het waren er zoveel, dat ik ze onmogelijk allemaal kon opeten. Lekkere aardbeitjes had ik dus al vast!

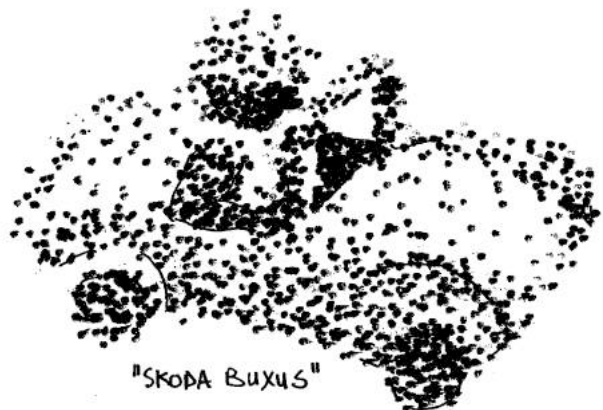
Om van de schrik van de nieuwe tuin te bekomen, gingen we op vakantie naar de rustigste en groenste provincie van Nederland: Drenthe. Daar woont een nichtje van me en bij haar gingen we logeren. Zij is een genie op Marktplaats. Haar hele inboedel heeft ze daarop bij elkaar gescharreld. Zij gaat daarin zover dat ze Marktplaats zelfs als startpagina op haar computer geprogrammeerd heeft. Zij leerde mij hoe het allemaal in zijn werk ging. Binnen de kortste keren had zij iemand uit Hoogeveen, haar woonplaats, gevonden die gratis frambozenplantjes aanbood. Dat leek mij fantastisch. In Driemond had ik frambozen en ieder was daar dol op. Nu paste het prachtig bij de aardbeien die ik al had. Toen ik er aankwam, trof ik een oudere man in een groot huis en een nog grotere tuin. Vanwege zijn leeftijd wilde hij kleiner gaan wonen en vooral een kleinere tuin. Hij moest dus eigenlijk van bijna al zijn planten af. Bofte ik even! Ik vertelde hem van mijn weekje Drenthe en mijn nieuwe tuin. Hij kwam met een geweldig aanbod. Ik mocht aanwijzen wat ik hebben wilde. Als ik die vrijdag voor de terugreis bij hem langskwam, zou hij zorgen dat alles klaarstond en zou hij helpen het in de auto te laden. Als een kind in een snoepwinkel liep ik tussen al dat moois. Hij had drie schitterende hibiscussen staan. Die zijn weliswaar een groot gedeelte van het jaar kaal, maar als ze bloeien... Een laurierstruik met zijn glimmende bladeren en een schoenlapperplant. Ik koos ook hosta's uit, hoewel ik al naaktslakken door Kweeklust had zien rondscharrelen. Ook nog een struik met bonte bladeren waarvan ik de naam niet wist. En vrouwenmantel. Bodembedekkers kon ik immers goed gebruiken. Te veel om op te noemen. Toen ik die vrijdag bij hem

kwam, stond alles al klaar. Met vereende krachten hebben we alles in de auto gepropt. We zijn naar huis gereden alsof we een kistje eieren vervoeren moesten. Hoewel het al donker was, zijn we toch de Lange Muiderweg afgekronkeld en hebben de schat naar de tuin gebracht. De volgende dag regelde Wil Blüm een grote hoeveelheid aarde uit de winkel en ik richtte twee zaken in. Ik kon immers de plantenlawine niet kwijt, omdat ik eigenlijk nog helemaal geen tuin had. Het eerste was een kweekkamer. De grote teil die Sinterklaas altijd gebruikt had voor de cadeautjes van de kinderen werd, met aarde gevuld. Hier ging al het kleine spul in. Dat kon nu rustig groeien. Met hulp werd bij het hek een stuk van de zod bevrijd en omgespit. Dat werd mijn logeerkamer. Hierin konden de grotere planten wachten op hun definitieve plekje. Steeds als ik iets waardevols in de tuin tegenkwam, groef ik dat uit en zette ik dat er ook bij.

Ook Weesp liet zich niet onbetuigd met een Marktplaatsaanbieding. Op de Achtergracht kon ik voor slechts € 5,- een buxusbol afhalen. Dat leek me wel wat. Het bleek echter een knots van een bol te zijn. Normaliter is mijn Skoda van elastiek. Wat ik ook vervoeren wil, het past er altijd wel in. Maar nu verslikte hij zich toch bijna in dit gevaarte. Prachtig, dat wel.

Gelukkig is het niet ver van de Achtergracht naar Kweeklust. Met de achterklep wijd open, stapvoets rijdend, hebben we mijn nieuwste bezit naar de tuin gebracht. Zowel qua vorm als qua kleur had ik nu een blikvanger die er zijn mocht. Uit Bussum kreeg ik, ook via Marktplaats, een noodkreet over een camelia die in het Spiegel stond te verpieteren, snakkend

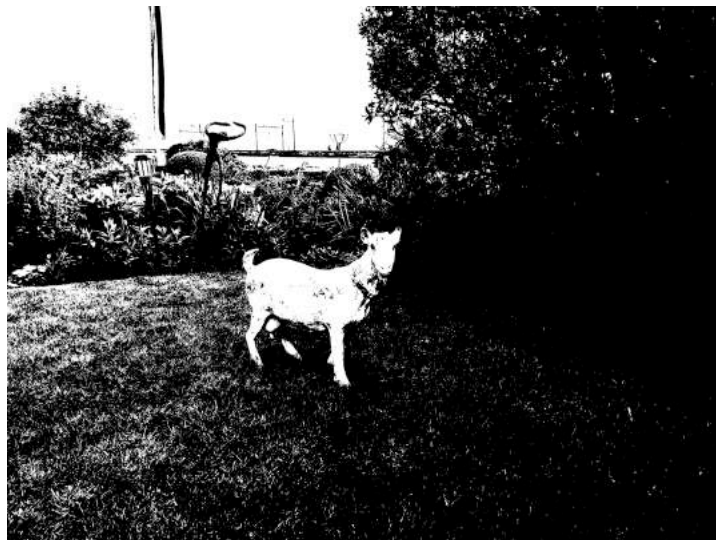
naar vette Weesper polderklei. Gratis af te halen, als we hem maar zelf zouden uitgraven bij een oudere dame met een zwakke rug. Die hebben we maar uit zijn lijden bevrijd. Bij mij bloeide hij op als een (Japanse) roos. Als nu in mijn nog kale wintertuin voorzichtig de bolletjes hun gele kopjes boven de grond uitsteken, heb ik ook al een vuurrode kleurenvlam.

Interview met Ton en Dini Aalpol, tuin 117

Ze weten het zelf niet meer precies, maar volgens het onvolprezen administratiesysteem van Kweeklust, hebben Ton en Dini een tuin op Kweeklust sinds 13 mei 1963. Op Stekjesdag 2017 precies 54 jaar!

We zitten buiten voor het tuinhuis met uitzicht op de weilanden. Geen koeien en geen paarden helaas, merkt Ton op (*wel een geit gelukkig*). Thee met koekjes. Wij op de bank, Ton en Dini er tegenover. Het gesprek gaat over tuinen, Kweeklust en vooral over vroeger. Namen van vroegere Kweeklusttuinders en hun illustere daden.

Ton en Dini zijn in 1961 getrouwd. Ton kwam uit Hilversum en Dini uit Rotterdam, waar zij in de verpleging werkte. Een volkstuin hebben was voor hen beide heel logisch. Zij zijn opgegroeid met tuinen waarin groenten verbouwd werden. Zelf groenten en fruit verbouwen hoorde er gewoon bij.

De spoorlijn

Tuin nummer 117 is niet hun eerste. Die eerste tuin ligt nu onder het talud van de spoorlijn. Kweeklust had rechts van het hoofdpad, de Kweeklaan, nog een heel stuk grond, met een dubbele rij tuinen. Later verhuisden zij naar een tuin dichterbij de ingang. Dat was iets minder ver lopen naar huis. Vandaar. Ze woonden in die tijd tegenover de ingang van Kweeklust. Op de Vecht, in een tjalk. Na de beruchte strenge winter van 1963 kwam er een nieuwe ark voor in de plaats, Lange Muiderweg 505. Wanneer er op de tuin een noodgeval was en er een dokter moest komen, werd er vanuit hun ark gebeld.

In 1983 moest de spoorlijn verplaatst worden. De voor de treinen hinderlijke bocht (ooit noodzakelijk i.v.m met de Stelling van Amsterdam). Zou vervangen worden door een recht stuk spoorlijn op een talud. Onderhandelingen met het bestuur van Kweeklust volgden. Ze hebben het slim aangepakt, vertelt Ton. Protesteren zou niet geholpen hebben. Beter om mee te werken om er gunstige voorwaarden uit te slepen. De tuinen en de huisjes werden getaxeerd. De tuinders die moesten verhuizen kregen een nieuwe tuin aan de noordkant van Kweeklust, bouwrijp gemaakt door de NS. Van de tuin van Dini en Ton

had de N.S maar een klein stukje nodig. Zij hoefden niet te verhuizen, maar deden dat later wel. En wel naar een tuin die het allerverst van de ingang van Kweeklust aflag!

Tuin 117

Dat zat zo: Bij de verhuizing naar het nieuwe complex mocht de oudste tuinder als eerste een tuin kiezen. Mijnheer Kabboord, de oudste, koos de tuin op het puntje. Tuin 117. Dini vond op haar wandelingen door het complex die tuin de allermooiste. Toen het werk voor Kabboord te zwaar werd, namen Ton en Dini de tuin over. Dat is nu 17 jaar geleden.

De tuin was de laatste jaren wel verwaarloosd. Ze moesten hem helemaal ontginnen, zegt Dini. Van de lange Meidoornhaag, hebben ze een boom laten staan. Die is prachtig geworden. Ton en Dini zijn trots op deze boom.

Dini en Ton bij de Meidoorn

Tuinieren was een mannenzaak

Er is heel wat veranderd in al die jaren op Kweeklust. Vroeger was tuinieren vooral een mannenzaak. De vrouwen kwamen wel eens kijken. Ook op de vergaderingen kwamen alleen mannen. Dini is nu ook nog nooit naar een vergadering geweest. 'Bekijk het maar' dacht ze en dat denkt ze nog steeds.

Het waren allemaal moestuinen. Nauwelijks bloemen. Op een goed moment werd er zelfs een regel uitgevaardigd dat iedere tuin minstens een strookje bloemen moest hebben. (Zou het nu tijd worden om die regel andersom te maken?) Veel mensen hadden konijnen en kippen, met een haan! Ton hield van dat gekraai van de haan in de vroege ochtend. Nu zou er erg veel weerstand komen tegen zo'n haan, denkt hij. In de winter werden er geen dieren gehouden. Dat was geen punt: de konijnen en de kippen verdwenen in de pan.

Koffiedrinken

Op zaterdagochtend was het koffiedrinken in het huisje van Henk Koster (Het eerste huisje rechts van het hek). Blauw van de rook zag het er. Tante Cor, de vrouw van Henk, zette koffie.

De mentaliteit op Kweeklust is veranderd, vindt Ton. Mensen willen niet meer zo werken in hun tuin. Vroeger deden we ook veel samen. Hij herinnert zich dat ze met zijn allen emmers vol sperziebonen aan het afhaken waren. Dat deden ze altijd. Toen stond een van de mensen plotseling op. 'Ik ga weg, want Peyton Place begint'. Dat was het begin van het einde van gezamenlijk boontjes afhaken.

Cactusverzameling

Toch waren het niet alleen moestuinen, blijkt even verder in het gesprek. De vrouw van meneer Blum bijvoorbeeld, had een grote cactusverzameling in een kas. Zij overleed voor de grote verhuizing voor het spoortalud. Toen haar man, meneer Blum, de kas moest afbreken voor die verhuizing, kon hij dat niet opbrengen. Hij ging er een aantal keren naar toe met zijn gereedschap, maar kon het steeds niet over zijn hart verkrijgen die herinnering aan zijn vrouw weg te halen. Tenslotte hebben Ton en Co Snel dat voor hem gedaan. Bij die gelegenheid kreeg Ton een asfaltspijker in zijn oog. Gelukkig is dat goed gekomen. Later heeft Gerrit van Ee de tuin overgenomen van Blum. De grond was keihard, niemand wilde die tuin hebben. Gerrit deed er kalkkorrels van de filters van de waterleiding in, want hij werkte daar.

Anders dan bij de meeste volkstuinten is de grond eigendom van Kweeklust. Van ons allemaal dus. Toen er op een dag met de NS onderhandeld moest worden over het afstaan van land voor de spoordijk, schoof er ook een man van de gemeente bij de vergadering aan. "Wat komt u doen" vroeg de onderhandelaar van de NS. De man werd smadelijk weggestuurd. NS moest immers met de eigenaren van het land onderhandelen. De gemeente had hier niets in te brengen! André Schuurman (hij zat op de tuin die nu van Jan Bijsterbos is) was de man die de onderhandelingen deed. Hij was jarenlang secretaris, geen makkelijke man, maar Kweeklust heeft veel aan hem te danken, aldus Ton en Dini.

Ton en Dini hebben nog meegemaakt dat Kweeklust werd gekocht. Daar heeft de heer Schuurman ook een belangrijke rol in gespeeld. Iedere tuinder moest bijdragen in de kosten. Er was daarvoor een soort spaarsysteem. Je kon in de tuinwinkel zegeltjes kopen. Met een kaart vol zegeltjes droeg je bij aan de koop.

Vroeger waren er geen verwaarloosde tuinen, vertelt Ton. De tuincommissie was erg streng. Twee keer een waarschuwing en dan van de tuin af! Er waren ook wedstrijden voor de mooiste tuin : een slaplantje, een afrikaantje en weer een slaplantje enzovoort , in een keurige rechte lijn. Dat werd toen mooi gevonden.

De opbrengst van de tuinen was vaak enorm. Dini verkocht groente en fruit langs de weg. Die handel liep (zoals nu nog steeds) goed. Ze kochten of kregen appels en pruimen. Ton herinnert zich de Yellow's van meneer Berghuis. Een zachte lichtgroene appel. Je moest ze meteen opeten, want ze werden snel melig. De heer Berghuis verkocht zijn appels, hij ging eerst naar de markt om te kijken wat de appels daar kostte. Dan woog hij ze op zijn weegschaal, niemand snapte hoe hij dat deed. En dan zei hij: Ja, dat is 30 cent. Zo ging dat.

En zo kwamen we aan het eind van het interview, niet dat de verhalen al op waren, maar we kregen het koud. Natuurlijk blijven Ton en Dini Aalpol nog heel lang tuinieren op hun tuin op Kweeklust.

Redacteuren Binnentuin

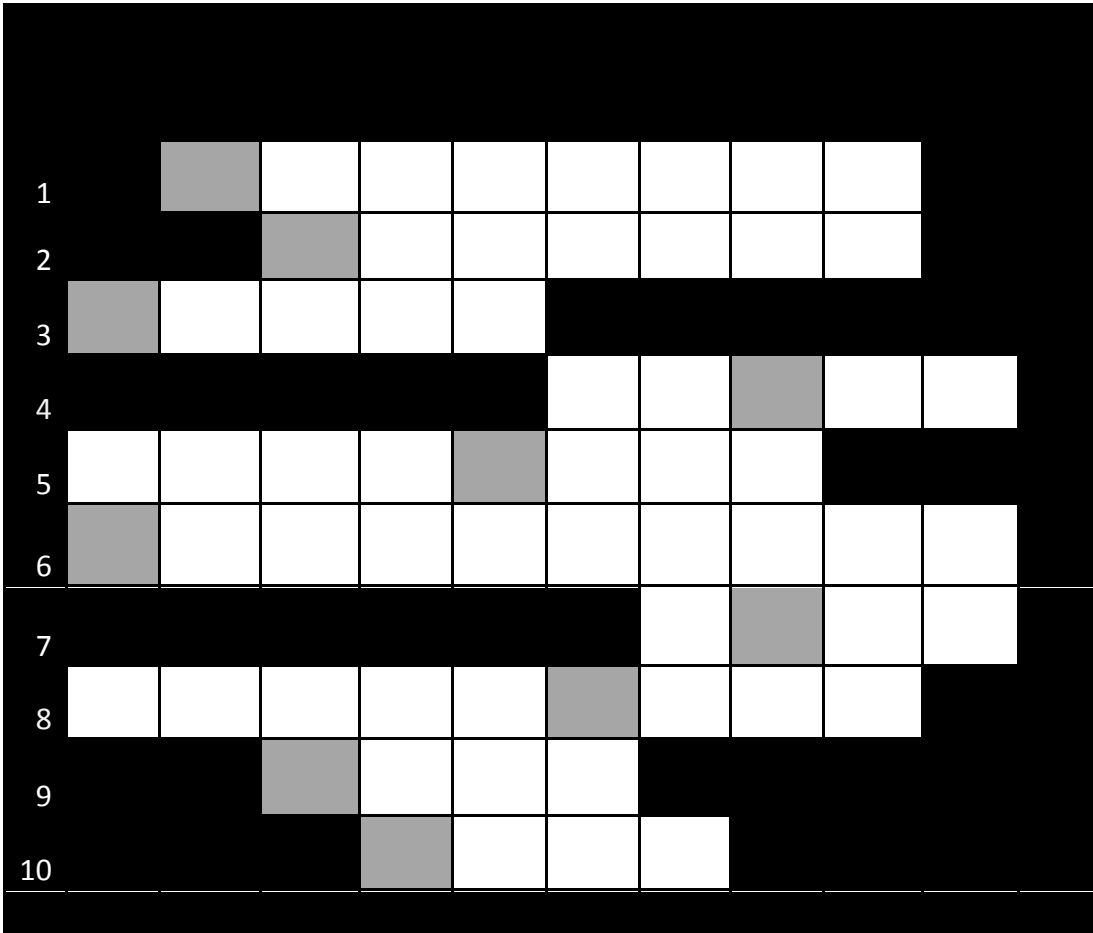
TUINDERSVERS

*Op het zand werk je licht,
maar niet daarvoor gezwicht.
Wie lekker wil eten,
zal op klei moeten zweten.*

Uit: Maartens Moestuïn

Buitenpostpuzzel

Vind het woord in de grijze vakjes (en elders in deze Buitenpost)

1. Een kruid met lange, groene holle stengels
2. Iets waarvan je niet te veel mag hebben in je tuin
3. Het is meestal geel met blauw en raast geregeld aan ons voorbij
4. De larf van een langpootmug
5. Voorjaarsgroente met lange rood/groene stengels
6. Het mooiste tijdschrift van Weesp
7. Een dier waar iedere tuinder de pest aan heeft
8. Groente die snel last heeft van zwarte luis
9. Dier dat slakken eet
10. Je kunt er thee van zetten, maar ook mee betalen

Sprietjes

Else de Haan, tuin 14b

Het leven op de tuin is hard en meedogenloos. Voor de tuinder misschien ook, maar zeker voor de planten. Ik heb me dat nooit gerealiseerd. Als je sommige prachtig onderhouden tuinen ziet, realiseer je je niet welk leed daaraan vooraf is gegaan. En welke harde medogenloze beslissingen.

Jaren geleden woonden wij in een huis midden in de stad. Geen tuin, slechts een dakterras. Op dat dakterras hielden we met veel moeite een paar mooie planten in leven. Gelukkig met ieder sprietje, ieder plantje dat wilde groeien. Ze werden allemaal gekoesterd. Dat deden we ook met de paar onduidelijke plantjes die op een goed moment tussen stoep en huis naast de voordeur opdoken. Laten staan natuurlijk. We werden beloond voor dit conservatisme. Een prachtige rij stokrozen, die ieder jaar weer even mooi opkwam.

Maar nu de tuin, tuin 14b. Dat is een ander verhaal. Daar is niet ieder sprietje onze vriend. Integendeel, kan je bijna zeggen. Sprietjes horen niet en dienen met besliste hand verwijderd te worden, voordat ik weet tot

welke plant ze zullen uitgroeien. Soms, en dat is het ergste, zijn het niet eens sprietjes, maar prachtige kleine bloemetjes, blauw, met fijne blaadjes en een geel hartje. Als het bloemetje de pech heeft op een verkeerde plek te staan, midden op het tegelpad bijvoorbeeld of op het net nieuwe aardappelbed, moet het onverwijld verwijderd worden. In het begin was ik nog wel eens mijn oude zelf en liet sprietjes staan om af te wachten wat het zou worden. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen, dat het meestal niet veel soeps was. Het gevolg was nog al eens dat de onschuldige sprietjes een paar maanden later een vervaarlijk woud moeilijk te verwijderen onkruid was.

Ik zaaide een venkel. Het werd een prachtige grote geel bloeiende plant, die twee jaar bleef staan. Een sieraad voor de moestuin. Later verzamelde ik er nog venkelzaadjes van, voor keukengebruik. Na drie jaar waren alle moestuinbedden vergeven van de kleine venkelplantjes. Hetzelfde gebeurde met de mooi bloeiende pastinaak. De kamille die ik

in het eerste jaar met vreugde begroette, hoorde een jaartje later al tot het te verwijderen onkruid op de paadjes, evenals de prachtig bloeiende oost-indische kers. Zelfs als plantjes op de juiste plek staan, zijn ze hun leven nog niet zeker. Als het er teveel worden, moet een aantal van hen ook zonder pardon weg.

We zijn niet altijd zo meedogenloos. Juist in deze tijd, in het voorjaar zijn we opeens zorgzaam, met aandacht voor het kleine. We stoppen de kleinste zaadjes in de grond en omringen de daaruit voortkomende miezerigste sprietjes met grote zorg. Maar zelfs voor die lievelingen moeten we hard zijn. Zwakkelingen, te kleine, slecht

groeïende zaailingen, en teveel zaailingen moeten allen verwijderd worden (uitdunnen!) om 'the fittest' de kans te geven te 'surviven'.

Een tuinder moet een lenige geest hebben, pff

Rabarbertaart

Deeg:

250 gr zelfrijzend bakmeel
50 gr havervlokken
150 gr boter
150 gr suiker
Snufje zout

Vulling:

600 gr rabarber
40 gr boter
3 eetl. of meer suiker
evt. opgeklopte slagroom

Knead een deeg van havervlokken, bakmeel, suiker, snufje zout en boter. Beleg een ingevette taartvorm, bakplaat of vlaaiovenschaal met het deeg en leg er een dikke laag gesneden rauwe rabarberstukjes op. Strooi suiker en leg kleine botervlokken op de rabarber. Bak de taart ongeveer twintig minuten in een voorverwarmde oven op 200 graden. Deze taart is het lekkerst als deze net uit de oven komt. Serveer met opgeklopte slagroom.

Prior Geraedts

Zeef

Frank van Delden, tuin 15b

“EER SCHEPT MEN WATER MET EEN ZEEF DAN WIJSHEID ZONDER BOEKEN”

Deze spreuk las ik op een gevel van een voormalige boekhandel, tijdens onze vakantie. Water scheppen met een zeef mag dan niet lukken, water zeven is al zo oud als de mensheid. Wij doen dat ook.

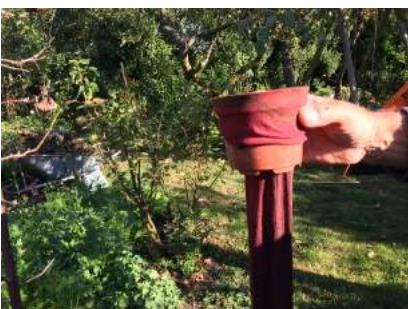
We hebben een regenton achter ons huisje staan. Het regenwater van het dak loopt keurig via een dakgoot en regenpijp naar de ton. Maar, getver, wat kan water uit die ton stinken! Eigenlijk wel logisch, want alle troep die meekomt van het dak en de goot komt erin en ligt op de bodem lekker te rotten. Toen ik de ton tegen de winter omkeerde om te voorkomen dat hij stuk zou vriezen, kwam er een hoop stinkende modder uit! Niet te geloven! Misschien niet verkeerd voor de planten, maar fris is anders. Ook zagen we van de zomer vele muggen zwermen rond de opening van de ton. Ja, prima broedplaats natuurlijk!

Met een oude klamboe hebben we toen de opening afgedekt en het zo de muggen erg lastig gemaakt. Het is een oplossing, maar kan dat niet anders?

Een gewone zeef werkt niet, die is snel verstopt en loopt dan over bij een pittige regenbui. Zeker als de ‘mazen’ fijn zijn. Hoe krijg je nou een zeef met een groot oppervlak? De deksel van de ton halen en in plaats daarvan een klamboe of iets van gaas er over heen. Ook al niet zo mooi.

Iets anders dan. Een nylonkous of halve nylon panty. Eén die afgedankt is, uit de mode is geraakt of waar een ladder in zit. Een tweede leven voor een kous! Fijnmazig en een groot oppervlak tegelijk.

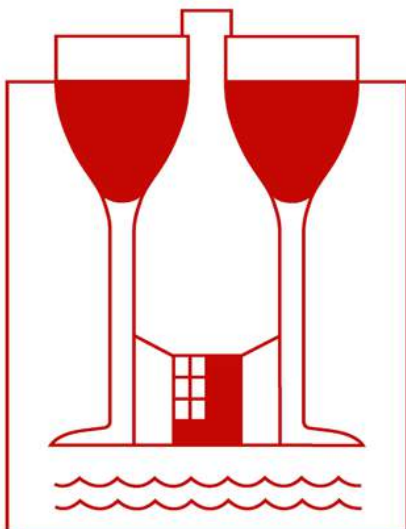
Neem een plastic bloempotje dat net in de opening van de deksel van de regenton past, snijd de bodem eruit, haal daar die kous door en hang het geheel in de opening.

Wat houdt dat een hoop troep tegen! Af en toe de kous eruit, binnenste buiten keren, de modder eruit laten lopen, en weer op z'n plaats. Het water is nu behoorlijk helder en stinkt niet.
En de muggen moeten een andere broedplaats zoeken.

De buit van een paar maanden

**WIJNKELDER
BROUWERSGRACHT**

De beste wijn in elke prijsklasse

Zie www.wijkelder-brouwersgracht.nl
voor ons assortiment, wijncursussen,
proeverijen en online winkel

Brouwersgracht 202 Amsterdam - Tel. 020-624 39 69

VOLG ONS OP FACEBOOK

www.facebook.com/wijkelder.brouwersgracht

Kom ook naar De Tuinwinkel

In de tuinwinkel van Kweeklust kan je tijdens het tuinseizoen iedere zaterdag tussen 11.00 en 12.00 uur terecht voor aarde, mest, kalk, stokken en meer. Er is verse koffie en er zijn zeker ook andere tuinders die je advies kunnen geven.

Deze BuitenPost is geprint bij DSS Weesp

Achter de Grachten 16, 1381 BN te Weesp

info @dssweesp.nl

4 juni 2016

Als er iets is wat ik wil beschermen is het dit hier:
een wittig donsje kruipt tussen mijn armen uit mijn dagblad
Het pluisje loopt zinnen in, gomt tijdelijk tekst
en loopt naar de rafelranden
van mijn krant en gedachten
Wat laat wat mijn wetenschapkatern uitloopt achter.
Mimicry in kleur en textuur voor mijn venster op de wereld,
maar afwijkend in beweging en als levensvorm.

Zo nietserig nietig
Zo goed als niets, zo goed als kwetsbaar
Wat moet het anders dan zijn beloop
Toch behendig op onzichtbare pootjes schuift
het pluisje mijn beeld uit over de rand van mijn handelsblad.
Ik kijk het niet verder na. Naar de achterkant van mijn zicht.
Het is ook geen onderwerp van de wetenschapsbijlage.

Blijf alleen starend achter naar al het gebroken wit
dat achterblijft tussen de letters in mijn venster op de wereld.
Kan iemand mij in hemelsnaam vertellen wat dit is - alsof dat uitkomst
biedt.
Later dacht ik dat ik toen las en dacht: Wat voor leven is dit in
Godsnaam?

We hebben danwel gemeen met elkaar zonder besluit te sterven
door minder dan een slag van een vleugel van een dagvlinder van
gisteren.

Wat we ook ondernemen, naast dit nietserige wezentje
dat zich op zijn eigen weg niets van ons aantrekt, zijn we opzichtig
misplaatst.

Hans Krabbe, tuin 10c

